

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: C.K., narozený dne ... , bytem ...
zastoupený: JUDr. Radek Bechyně, advokát, sídlem Legerova 148,
280 02 Kolín,

proti

žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, IČ 70891168, sídlem Závodní
353/88, 360 01 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.5.2018 č.j. 3023/DS/17-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Městského úřadu Ostrov, odboru dopravně správního ze dne 4. 10. 2017 č.j. ODS-23340/2017-Svo, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1. a písm. f) bodu 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 3 odst. 3 písm.

- a) a § 18 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 30.000,-Kč, zákaz řízení motorových vozidel na 12 měsíců a náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč. Žalovaný upřesnil čas spáchání přestupku v 16.26 hod.
2. Žalobce v žalobě namítal, že odvolací správní orgán konstatoval, že mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu ve smyslu toho, že veřejným zájmem je, aby se na pozemních komunikacích pohybovalo co nejmenší množství řidičů, kteří řídí bez příslušné skupiny řidičského oprávnění. Žalobce byl držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění. Nelze tedy předpokládat zásadní narušení veřejného zájmu, neboť žalobce již v minulosti prokázal, že je osobou způsobitou k držení řidičského oprávnění. Nemohl jakkoli narušit veřejný zájem a svým jednáním ohrožovat účastníky silničního provozu, neboť oplývá značnými zkušenostmi s řízením, tj. naplnil pouze formální znaky přestupkového jednání, kdy v době spáchání přestupku nebyl dle litery zákona držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2012 č.j. 7As 137/2011-52 (dostupné na www.nssoud.cz), kde se konstatuje, že naplněním formálních znaků přestupku dochází i k naplnění znaků přestupku materiálních. Dle rozsudku NSS č. 7 As 137/2011- 52 je možné nenaplnění materiálních znaků přestupku, a to za předpokladu existence zvláštních okolností případu. V dané věci odvolací správní orgán sice uvádí, že žádné zvláštní okolnosti neshledal, ovšem neuvádí explicitně, o jaké zvláštní okolnosti by se mělo jednat, a ani konkrétně nevyvrátil, že k těmto okolnostem nedošlo. Žalobce je toho názoru, že k naplnění zvláštních okolností případu došlo, a to zejména z důvodů, kdy svým jednáním jakkoli neohrožoval účastníky silničního provozu. Žalobce konstatoval, že po dobu, po kterou nebyl držitelem řidičského oprávnění, jakkoli neužíval motorová vozidla. Po uplynutí lhůty zákazu činnosti se plně zapojil do svých pracovních povinností, kdy takto konal v dobré víře. Povinnost, že v případě pozbytí řidičského oprávnění z důvodu trestu či sankce zákazu činnosti je nutno o navrácení řidičského oprávnění požádat, je sice stanovena zákonem, kdy by byla správná argumentace odvolacího správního orgánu ve smyslu, že neznalost zákona neomlouvá. Jak ovšem konstatoval Krajský úřad Ústeckého kraje v rozhodnutí ze dne 11.4.2014, není tato skutečnost mezi veřejnostmi známá, a účastníci silničního provozu tedy konají v dobré víře, že po uplynutí trestu zákazu činnosti mohou pokračovat v řízení motorových vozidel bez dalších omezení. Krajský úřad Ústeckého kraje vychází v tomto rozhodnutí z doporučujícího stanoviska Ministerstva dopravy. Žalobce se tedy odvolával na rozhodnutí totožného správního orgánu, kdy předpokládal určitou právní jistotu, tedy že totožný správní orgán bude pokračovat shodně. Smyslem tohoto stanoviska Ministerstva dopravy je poučení obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, aby v případě pozbytí řidičského oprávnění byly dotčené osoby dostatečně poučeny o veškerých dopadech a povinnostech spojených s pozbytím řidičského oprávnění. Městský úřad Ostrov toto doporučující stanovisko Ministerstva dopravy nenaplnuje, tedy nebyl žalobce náležitě poučen o tom, že automaticky nenabývá po uplynutí trestu řidičské oprávnění.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že je známo z obsahu spisové dokumentace, že námitku obdobného charakteru, tedy že žalobce nebyl poučen o

tom, jak má postupovat při vrácení řidičského oprávnění po uplynutí trestu zákazu činnosti, žalobce vznesl v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně. Jak je dále zřejmé z obsahu odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tento se uvedenou námitkou dostatečně podrobně zabýval. Podle žalovaného žalobce evidentně zaměnil v případě této námitky obsah rozhodnutí žalovaného s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, když žalovaný se touto námitkou nezaobíral. Žalovanému je vytýkáno, že v obdobných případech rozhoduje rozdílně, kdy navíc žalobce odkazuje na rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 11. dubna 2014, č.j. 1358/DS/2014. Žalovaný z procesní opatrnosti ověřil, zda pod tímto jednacím číslem nebylo v minulosti zdejším správním orgánem rozhodováno v obdobné věci, a to lustrací v systému spisové služby, a to s negativním výsledkem, což doložil v příloze. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti proto žalovanému nezbylo než konstatovat, že i tato žalobní námitka se jeví jako zcela bezpředmětná.

4. Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 2.8.2019, podle něhož žalobce v tento den v 16.26 hod řídil motorové vozidlo Ford Tranzit RZ ... na silnici č. I/13 u BČS PAP OIL Nejda ve směru na Karlovy vary a byla mu naměřena rychlost (v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 90 km/h) rychlost 121 km/h po odečtení odchylky. Lustrací bylo zároveň zjištěno, že má platnou blokaci řidičského oprávnění. Žalobce do oznámení uvedl, že si nebyl vědom, že nemůže řídit, protože mu přišlo vyrozumění o skončení zákazu řízení. Zastupoval ho JUDr. Jaso. K tomu byl pořízen úřední záznam PČR z téhož dne a záznam o přestupku pořízený rychloměrem. Součástí spisu je i potvrzení PČR o zadržení řidičského průkazu z téhož dne z důvodu zjištění blokace řidičského oprávnění, které žalobce rovněž podepsal.
5. Podle výpisu z evidenční karty řidiče se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1. zákona č. 361/2000 Sb. dne 22.5.2015, na základě kterého mu byl uložen zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu od 19.10.2015 do 19.10.2016.
6. Ze sdělení Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 4.11.2015 vyplynulo, že žalobce byl tímto poučen, že má dle § 94a odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., povinnost odevzdat řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu do 5 pracovních dnů od nabytí právní moci rozhodnutí Městského úřadu Ostrov ze dne 3.8.2015, které nabylo právní moci 19.10.2015 a kterým žalobci byl uložen zákaz řízení všech motorových vozidel. Z doručenky vyplývá, že zásilka obsahující toto sdělení byla žalobci zaslána na adresu trvalého bydliště, byla dne 9.11.2015 uložena na poště a dne 20.11.2015 byla vhozena do schránky.
7. Ze sdělení Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 11.9.2017 vyplynulo, že žalobce byl informován o nabytí právní moci rozhodnutí o uložení pokuty za přestupek podle § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. spočívající v neodevzdání řidičského průkazu ve stanovené lhůtě. Zásilka obsahující toto rozhodnutí byla opět žalobci doručena fikcí dne 21.12.2015 a vhozena do schránky byla následujícího dne.

8. Ve vyjádření žalobce ze dne 29.9.2017 žalobce navrhl doplnit spis o listiny, které by prokázaly, že rozhodnutí o zákazu činnosti se žalobci dostalo do dispozice. Dále žalobce žádal prokázat, že tyto listiny obsahovaly poučení o postupu pro navrácení řidičského oprávnění. K jednání dne 4.10. 2017 se žalobce ani jeho zástupce nedostavili.
9. Správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že žalobce se dopustil přestupku minimálně z nedbalosti nevědomé, protože možná nevěděl, že řídí bez řidičského oprávnění (dále ŘO), ale kdyby si zachoval potřebnou míru opatrnosti, která je kritériem zavinění z nedbalosti (viz rozsudek NSS sp. zn. 1 As 22/2012, dostupný na www.nssoud.cz), více se staral o své věci a přebíral zásilky, případně četl jejich obsah, vědět to mohl a měl. Skutečnost, že byl přistižen při řízení bez ŘO v době platné blokace, vyplývá z evidenční karty řidiče. Řidič při uložení zákazu řízení motorových vozidel má povinnost dle § 94a odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. odevzdat řidičský průkaz a po skončení zákazu podle § 102 téhož zák. musí být o vrácení ŘO požádáno. Neznalost práva se netrpí. Žalobce byl podle správního orgánu povinen tato ust. znát. Kdyby žalobce splnil povinnost a odevzdal řidičský průkaz, také by se dověděl o podmínkách jeho vrácení. Dovědět se to mohl i v rámci řízení o uložení pokuty či přes svého advokáta. V rozhodnutí o uložení sankce zákazu řízení není výslovně poučení o tom, jak má žalobce postupovat po skončení sankce, není možné, aby správní orgán prováděl poučení absolutní.
10. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že formální znaky přestupků naplnily i jejich materiální znak (viz rozsudek NSS čj. 5 As 104/2008, dostupný na www.nssoud.cz), neboť při naplnění formálních znaků jsou v běžně se vyskytujících případech naplněny i znaky materiální. Žalobce porušil zájem na organizaci a podmínkách řízení motorových vozidel i zájem těch, kteří tyto podmínky plní.
11. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z rozsudku NSS čj. 4 As 189/2017- 42 ze dne 27.9.2017, dostupný na www.nssoud.cz. Žalovaný poukázal v rozhodnutí také na to, že žalobce v průběhu řízení výslovně netvrdil, že by v jeho případě měly být dány takové zvláštní okolnosti případu, jež by byly schopny snížit nebezpečnost jeho jednání, a ani žalovaný takové okolnosti nezjistil. Ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., nerozlišuje důvody, pro něž není řidič držitelem ŘO. Skupiny řidičů porušují řízením motorových vozidel bez ŘO chráněný zájem na bezpečnosti silničního provozu totožným způsobem, proto na naplnění materiálního znaku nemá vliv okolnost, že je žalobce řidičem s hojnými zkušenostmi. Žalovaný poukázal i na rozsudek NSS ze dne 8.1.2013 č.j. 3 As 42/2012-35, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož zájem společnosti na bezpečnosti provozu převažuje zájmy jednotlivce na snadném vrácení řidičského průkazu po spáchání přestupku. Řízení vozidel bez ŘO vždy spadá do kategorie nebezpečného a nezodpovědného chování lidí v silničním provozu. Z rozpětí sankcí vyplývá, že zákonodárce nepovažoval žádný případ jízdy bez ŘO za bagatelní, nýbrž vždy za společensky velmi nebezpečný. Dle žalovaného je proto bez významu, zda byl žalobce v minulosti držitelem ŘO.

12. O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.r.s.) bez jednání, neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.
13. Žalobu soud neshledal důvodnou.
14. Ze žaloby vyplývá, že žalobce jednak namítal nenaplnění materiální stránky přestupku spočívajícího v řízení motorových vozidel bez řidičského oprávnění a jednak absenci poučení za strany správních orgánů, že po uplynutí zákazu řízení nenabývá oprávnění řídit automaticky, nýbrž teprve po podání žádosti u příslušného orgánu.
15. Z výše shrnutého obsahu odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů jednoznačně vyplývá, že oběma žalobními námitkami se správní orgány již zabývaly, a to velmi podrobně. Soud se ztotožňuje se správním orgánem prvního stupně, že především je povinností žalobce jakožto odborně způsobilé osoby- řidiče - znát právní úpravu týkající se nabývání a pozbývání řidičských oprávnění. Naopak není správní orgán povinen žalobce v rozhodnutí o uložení zákazu řízení motorových vozidel podrobně informovat o všech nutných podmínkách opětovného získání ŘO. Žalobce se navíc o možnost být dostatečně informován připravil tím, že nerespektoval další povinnost odevzdat řidičský průkaz, v důsledku čehož byl mimo jiné odsouzen za spáchání dalšího přestupku. Ani poté žalobce nesplnil povinnost odevzdat řidičský průkaz. Za této situace nedostatek informovanosti ohledně opětovné možnosti řídit motorové vozidlo jde plně k tíži žalobce.
16. Současně soud stejně jako správní orgány v případě žalobce neshledal žádné mimořádné okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že jednání žalobce nenaplněovalo materiální znak přestupku spočívajícího v řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění. Takovou skutečností rozhodně nemůže být okolnost, že se žalobce v důsledku opakovaného neplnění svých povinností nedozvěděl o pravidlech pro navrácení řidičského průkazu.
17. Žalovaný také správně poukázal na rozsudek NSS čj. 4 As 189/2017- 42 ze dne 27.9.2017, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož "materiální znak přestupku spočívá v tom, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zákonem chráněné zájmy společnosti. Zákon o silničním provozu chrání bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, tj. důležitý společenský zájem. Činí tak mimo jiné tím, že v § 3 odst. 3 písm. a) vyžaduje, aby motorová vozidla řídili držitelé příslušných řidičských oprávnění. Pokud tedy stěžovatel řídil motorové vozidlo, aniž by byl držitelem příslušného řidičského oprávnění, je zjevné, že svým jednáním porušil a ohrozil uvedený zájem společnosti a naplnil tak skutkovou podstatu uvedenou v § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu nejen po formální, ale i materiální stránce."
18. Jak již připomněl v napadeném rozhodnutí žalovaný, zmíněný rozsudek NSS čj. 4 As 189/2017-42 se zabývá prakticky stejnou situací, jaká nastala v daném případě. Stejný zástupce účastníka řízení rovněž ohledně stejného přestupku argumentoval stejně jako v této žalobě, tj. např. tím, že má účastník hojné zkušenosti s řízením a je dlouho držitelem řidičského oprávnění. NSS dospěl k závěru, že se nejedná o mimořádné okolnosti snižující nebezpečnost přestupku tak, že by nebyl naplněn materiální znak přestupku. Soud má

stejně jako žalovaný za to, že závěry uvedené v označeném rozsudku lze plně aplikovat i na daný případ. Na základě toho soud ani v tomto případě nedospěl k závěru, že by nebyl naplněn materiální znak přestupku.

19. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. září 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně